

γιάννης αντάμης

Οι τελευταίες εκλογές στην Πομπηία

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**Οι τελευταίες εκλογές στην Πομπηία,
αποσπάσματα**

Φωτογραφίες: Γιάννης Γεωργιάδης

Επιμέλεια, σελιδοποίηση: Νάστια Κοϊμτσίδα

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2012

www.yannisadamis.com

«Ποιος αμφισβητεί την εντιμότητα και την ειλικρίνεια των περισσότερων μελών τούτων των κομμάτων; Ποιος αμφισβητεί την αφοσίωσή τους στην επανάσταση ή την «ψυχική ανάταση»; Μα αυτά είναι άστοχα. Μια μηχανή, που δεν δουλεύει επειδή είναι κακώς κατασκευασμένη, είναι εξ ίσου άχρηστη με μια μηχανή, που δεν δουλεύει επειδή ο κατασκευαστής της είναι συνειδητός απατεώνας. Και όλη η ειλικρίνεια, η καλή θέληση και η εντιμότητα δεν κάνουν τον άνθρωπο ούτε κατά ένα χαμόγελο ευτυχέστερον. Είναι καιρός ν' αντιμετωπίσουμε κατά πρόσωπο τα γεγονότα και να συνειδητοποιήσουμε ότι, σ' όλους τους ποικίλους μεταρρυθμιστικούς μηχανισμούς μας, «κάπου έχει λασκάρει μια βίδα». Αυτή η γόνιμη μεταφορά της βιομηχανικής εποχής εφαρμόζεται συνήθως στην νευρωτική διαταραχή, και την χρησιμοποιώ στο παρόν πλαίσιο με άγριες προθέσεις.»

Lewis Mumford, «Η Ιστορία των Ουτοπιών», Νησίδες 1998, (μετάφραση Βασίλης Τομανάς)

Έχετε ποτέ αναρωτηθεί πόσο αλλιώτικες θα ήταν οι εκλογές, εάν ψηφίζαμε στα σχολεία από όπου έχουμε αποφοιτήσει; Εάν το οικείο εκλογικό μας τμήμα ταυτιζόταν με την τελευταία σχολική μας αίθουσα; Εάν η ψηφοφορία για την ανάδειξη του οποιουδήποτε οργάνου της Δημοκρατίας μας συνοδευόταν υποχρεωτικά και από μια πανελλήνια συνάντηση όλων των παλαιών συμμαθητών της χώρας; Εντάξει, μάλλον κάτι τέτοιο περίπου θα συμβαίνει στα χωριά και ίσως συμπτωματικά και σε άλλες περιοχές της επικράτειας. Πως θα ήταν όμως, άραγε, τα πράγματα, αν ήταν ο κανόνας κι αν έπαιρνε μια τέτοια εξωφρενική ιδέα θεσμική μορφή που θα μας έκανε, έστω και για ελάχιστα λεπτά, να επιστρέψουμε στο παρελθόν και στην συνήθως προδομένη παιδική μας ηλικία;

Αν πράγματι συνέβαινε αυτό, τότε αναμφίβολα η εκάστοτε εκλογική διαδικασία θα αποκτούσε χαρακτήρα πολύ πιο πανηγυρικό και αναπόφευκτα αναμνησιακό και ως εκ τούτου ταυτόχρονα νοσταλγικό και πολλαπλώς ωφέλιμο. Τα πηγαδάκια στο προαύλιο θα ζωντανεύανε άλλες εποχές, πειράγματα ίσως και κουτσομπολιά θα έδιναν και θα παίρνανε, ενώ όλες οι παλιοπαρέες θα κατέληγαν αργά το βράδυ να παρακολουθούν τα αποτελέσματα σε μπαρ και σε ταβέρνες. Ίσως και να αναγεννιόνταν κάποιοι έρωτες. Ίσως και κάποια πείσματα παλιά έτσι να ξεπερνιούνταν. Αυτό θα ήταν, όμως, η μια διάσταση μονάχα του ζητήματος, ας πούμε η ψυχαγωγική, αφού το δίχως άλλο θα προέκυπτε και κάποια άλλη πολύ πιο σοβαρή και ίσως και πιο κρίσιμη για τη στιγμή την ίδια.

Οι ψηφοφόροι, κάτω από την επήρεια της συναισθηματικής τους φόρτισης, θα ψήφιζαν ενδεχομένως πολύ πιο διαφορετικά από ότι συνηθίζουν. Η αφύπνιση του ένδοξου ή έστω πιο ανέμελου προσωπικού τους παρελθόντος, αργά ή γρήγορα, θα τους κατηύθυνε σε επιλογές, που αφενός θα αφορούσαν το παρόν και τα διλήμματά του, μα αφετέρου θα είχαν να κάνουν με τα όνειρα, τις σκέψεις και τις φιλοδοξίες ακόμα, που κάποτε το μυαλό τους πλημυρίζανε και τώρα πια έχουν μάλλον στερέψει. Κι έτσι, ακόμα και οι λιγότερο ευαίσθητοι, ακόμα και οι πιο αποφασισμένοι, θα προχωρούσαν σε άλλες πιο πολιτικές αναγωγές ως προς την κοινωνία και τη χώρα που κάποτε είχαν επιθυμήσει, σχεδιάσει ή φανταστεί και στη συνέχεια μοιραία θα έκαναν συγκρίσεις με την παρούσα συνήθως θλιβερή επικαιρότητα.

Σίγουρα θα έχετε δει συχνά στις εκλογές γονείς να μπαίνουν στα εκλογικά τους τμήματα παρέα με τα ανήλικα παιδιά τους. Το θράσος των πιτσιρικιών, που θέλουνε εκείνα μόνα τους να ρίξουν μες στην κάλπη την ψήφο του μπαμπά τους, διασκεδάζει πάντα τις εφορευτικές επιτροπές. Και οι δικαστικοί αντιπρόσωποι ξεχνούν για μια στιγμή τους αυστηρούς κανονισμούς της μυστικότητας, κάθε φορά που μια μαμά περνάει πίσω από το παραβάν με το μωρό στην αγκαλιά της. Κάποτε θα έπρεπε οι δημοσκόποι το θέμα αυτό να το ερευνήσουν πολύ προσεχτικά, να δούμε πόσο διαφέρει, άραγε, η βούληση του εκλογικού μας σώματος, όταν το σώμα που πηγαίνει να ψηφίσει συνοδεύεται από εκείνη την ψυχή, προς την οποία τα αποτελέσματα της βούλησης αυτής εν τέλει καταλήγουν.

Κάποιο καλό παιδί ευγενικό

Από το 2002, οπότε και διορίστηκα ως δικηγόρος στο Πρωτοδικείο Βόλου, μέχρι σήμερα έχω συμμετάσχει ως δικαστικός αντιπρόσωπος –ως αντιπρόσωπος της δικαστικής αρχής που είναι και το πιο σωστό- έξι φορές σε εκλογικές αναμετρήσεις. Έχω πάρει μέρος επίσης και ως υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος στις εκλογές του 2010, αλλά αυτό, προφανώς, είναι μια άλλη ιστορία.

Η πρώτη φορά ήταν τον Οκτώβριο του 2002 σε δημοτικές-νομαρχιακές εκλογές. Είχα διοριστεί σε ένα εκλογικό τμήμα σε κάποιο σχολείο της Νέας Ιωνίας, πολύ κοντά στο σπίτι μου. Ουσιαστικά ήταν η πρώτη μου «επαγγελματική» δραστηριότητα ως δικηγόρος και τα λεφτά της «ειδικής» αποζημίωσης ήταν και τα πρώτα μου σοβαρά έσοδα από τη δουλειά. Οι αναμνήσεις μου από αυτήν την τόσο μακρινή πλέον ιστορία, αν και ελάχιστες, είναι μάλλον ευχάριστες και θετικές. Αν και ήμουν αγχωμένος και φοβόμουν απίστευτα πως όλο και κάτι θα μου ξέφευγε και από μαλακία μου στο τέλος θα νοθευόταν το αποτέλεσμα, θα ακυρωνόταν ολόκληρη η διαδικασία και θα έμενε ολόκληρη η χώρα χωρίς τους εκλεγμένους τοπικούς της άρχοντες, εντούτοις με είχε καταλάβει ένας τρελός ενθουσιασμός, απόλυτα πιστεύω εξηγήσιμος, αν και –το ομολογώ- λίγο ανόητος και ίσως λίγο περισσότερο άνευ βαθύτερου νοήματος.

Επειδή, λοιπόν, ήμουν πρωτάρης και αφελής, φρόντισα να συμβουλευτώ άλλους παλιότερους μου συνάδελφους, και συγκεκριμένα εκείνους που μοιράζονταν το γραφείο με τον δικηγόρο στον οποίο έκανα μέχρι και μόλις τέσσερις μήνες πριν την άσκησή μου και ο οποίος ήταν μάλιστα και υποψήφιος με το συνδυασμό που κέρδισε τις εκλογές στο Δήμο όπου βρίσκονταν το σπίτι μου και το εκλογικό μου τμήμα. Το ξέρω, ακούγεται κάπως σαν διαπλοκή και

σκάνδαλο, αλλά η πραγματικότητα είναι πως ο Γιώργος από εμένα δεν πήρε παρά μόνο δυο σταυρούς, πράγμα που μάλλον δεν έκρινε και τόσο το αποτέλεσμα. Ο ένας ο σταυρός ήταν στο ψηφοδέλτιό μου φυσικά, αφού ως δικαστικός αντιπρόσωπος είχα δικαίωμα να ψηφίσω στο τμήμα, όπου ασκούσα τα καθήκοντά μου. Ο δεύτερος ήταν στο ψηφοδέλτιο κάποιας αγράμματης γιαγιάς, με την οποία μπήκα μαζί πίσω από το παραβάν για να τη βοηθήσω.

«Τι θέλετε να ψηφίσετε για δήμαρχο;», τη ρώτησα.

«Το Φούσκη», μου απάντησε αυτή περήφανα.

«Μάλιστα. Θέλετε να σταυρώσουμε και κάποιον υποψήφιο;»

«Τι να σου πω, αγόρι μου; Αν ξέρεις κάποιο καλό παιδί ευγενικό, σαν και εσένα, βάλ' του κι από μένα ένα σταυρό!»

Αυτή δεν ήταν και η μοναδική φορά, στις πρώτες μου εκείνες εκλογές, που χρειάστηκε να βοηθήσω κάποιον ψηφοφόρο να ασκήσει τα εκλογικά του δικαιώματα. Λίγο πριν κλείσουμε την κάλπη εμφανίστηκε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι πιασμένο αγκαζέ. Ήταν κι οι δυο τους πολύ κομψοί σαν να πηγαίνανε επίσκεψη. Ωστόσο, υπήρχε κάτι στο βλέμμα και των δυο που από την αρχή με είχε λίγο προβληματίσει. Αφού ο σύζυγος έριξε την ψήφο του στην κάλπη, με πλησίασε και μου ψιθύρισε στο αυτί:

«Συγνώμη, αλλά μήπως μπορώ να μπω μαζί με τη γυναίκα μου. Ξέρετε είναι άρρωστη και δε μπορεί μόνη της να ψηφίσει.»

«Λυπάμαι, κύριε, αλλά αυτού του είδους τη βοήθεια μόνον εγώ μπορώ να την προσφέρω.»

«Μα, κύριε αντιπρόσωπε...»

«Ο Νόμος, κύριε, λυπάμαι...»

Και έτσι, αφού πήρα σχεδόν από το χέρι την κυρία, μπήκα για τρίτη φορά πίσω από το γαλάζιο παραβάν.

«Τι θέλετε να ψηφίσετε για δήμαρχο;», τη ρώτησα.

Όμως αυτή ούτε απάντηση μου έδωσε μα ούτε καν φάνηκε να νιώθει τι της λέω. Επανελάβα την ερώτηση μου άλλες δυο φορές χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τα μάτια της με κοιτούσαν αφηρημένα και αδειανά χωρίς να μου υπόσχονται καμιάς μορφής αντίδραση. Τράβηξα την κουρτίνα και φώναξα κοντά το σύζυγό της. Αυτός με ένα ύφος μάλλον απολογητικό και φέρνοντας το δάχτυλο κοντά στο φαλακρό κεφάλι του, μου εξήγησε:

«Το μυαλό της, παιδί μου. Το μυαλό της...»

Έκλεισα το παραβάν ξανά κι αφού για λίγο κοιταχτήκαμε, σιωπηλοί και οι δυο μας ετούτη τη φορά, διάλεξα το λευκό, το δίπλωσα και το έβαλα στο φάκελο. Θα έπαιρνα όρκο πως για μια στιγμή την είδα να μου χαμογελάει επιδοκιμαστικά, αλλά μπορεί και να μου φάνηκε.

Οι εκλογές εκείνες, όπως εξάλλου συνηθίζεται, διεξήχθησαν σε δύο συνεχόμενες Κυριακές, στις 13 και 20 Οκτωβρίου. Δυο φίλοι μου, ο Κωστής και ο Σπύρος, δούλεψαν μαζί μου ως γραμματείς της εφορευτικής επιτροπής μοιράζοντας τις Κυριακές και τη συμβολική αμοιβή του γραμματέα. Ο ένας γκρίνιαξε λιγάκι, όταν συνειδητοποίησε πως πήρε με τον άλλον τα ίδια ακριβώς λεφτά, αν και η δουλειά της επαναληπτικής ήταν σαφώς πολύ λιγότερη. Πάντως κι οι δυο τους ήταν τυπικοί και αλάνθαστοι και τελικά με εκπλήξανε ευχάριστα με την εργατικότητά τους.

Στις πρώτες μου εκείνες εκλογές είχα ντυθεί το μαύρο μου κουστούμι, που είχα αγοράσει δύο χρόνια πριν για την ορκωμοσία μου.

Τελειώσατε!

Δυόμιση χρόνια μετά διεξήχθησαν βουλευτικές εκλογές. Επειδή την περίοδο εκείνη ουσιαστικά ζούσα στην Αθήνα, επέλεξα στη δήλωση προτίμησης να σημειώσω πως επιθυμώ να διοριστώ σε μια από τις εκλογικές περιφέρειες του Λεκανοπεδίου. Τελικά διορίστηκα στη Β' Πειραιώς, σε κάποιο εκλογικό τμήμα του Δήμου Κερατσινίου.

Αυτή τη φορά δεν είχα κοντά μου άλλους πιο έμπειρους γνωστούς μου συναδέλφους να συμβουλευτώ, αλλά ευτυχώς ένας σχεδόν συνομήλικός μου δικηγόρος από το Βόλο είχε διοριστεί σε κάποιο τμήμα κοντινό και έτσι μοιραστήκαμε την ανασφάλειά μας κάνοντας μαζί όλες τις προκαταρκτικές πράξεις που πρέπει να κάνει ένας αντιπρόσωπος (παραλαβή εκλογικού σάκου, δήλωση ανάληψης καθηκόντων κ.λπ.). Με τον συνάδελφο αυτόν η τύχη τα έφερε να βρεθούμε αργότερα αντίπαλοι στις δημοτικές εκλογές του 2010, όπου, ευτυχώς για τη Δημοκρατία και το Δήμο μας, εκείνος εξελέγη, ενώ εγώ περιορίστηκα στην κατά τα άλλα τιμητική δωδέκατη θέση του συνδυασμού και μια βδομάδα μετά έφυγα τελικά για το Παρίσι.

Για γραμματέα μου στις εκλογές του 2004 διάλεξα τη Μαρίτα, που τότε ζούσε επίσης στην Αθήνα και δούλευε κάνοντας, νομίζω, φροντιστήρια. Μια μέρα πριν προετοιμάσαμε μαζί το υλικό των εκλογών στο σπίτι όπου έμενε και το οποίο βρισκόταν στα Πατήσια. Εγώ εκείνη τη χρονιά διανυκτέρευα κυρίως στο Χαλάνδρι, αλλά το βράδυ πριν την Κυριακή προτίμησα να μείνω στα Εξάρχεια, στο παλιό φοιτητικό μου διαμέρισμα, προκειμένου το επόμενο πρωί να έχουμε να διανύσουμε όσο το δυνατόν μικρότερη απόσταση.

Θυμάμαι επίσης πως το βράδυ του Σαββάτου τσακώθηκα άγρια με την τότε σύντροφό μου, κάτι που άλλωστε συνέβαινε συχνά και φυσικά τις πιο πολλές φορές για λόγους μάλλον φαιδρούς και ακατανόητους. Ωστόσο, εκείνος ο

προεκλογικός καυγάς με είχε πειράξει αρκετά και εξαιτίας του δεν κατάφερα να κοιμηθώ όσο θα ήθελα και την επόμενη σερνόμουν στην κυριολεξία.

Το μεσημέρι η φίλη μου ήρθε για να με δει στο εκλογικό μου τμήμα και μου έφερε καφέ, νερό και μια τυρόπιτα. Η αλήθεια είναι πως αυτό δεν το περίμενα και μάλιστα μου έκανε εντύπωση που είχε καταφέρει να με βρει, αν και δεν είχα φροντίσει να της πω σε ποιο σχολείου θα βρισκόμουν. Την ευχαρίστησα και ύστερα δώσαμε ένα μικρό φιλί συμβιβασμού και συμφιλίωσης, προσφέροντας έτσι στην εφορευτική επιτροπή τροφή για αρκετό κουτσομπολιό μέχρι να κλείσει η κάλπη.

Γενικά, από τις εκλογές εκείνες δεν έλειψαν τα επεισόδια. Ένας παππούς, αν και δεν ήταν γραμμένος στους καταλόγους του τμήματός μας, ήρθε τρεις-τέσσερις φορές ζητώντας μας να τον αφήσουμε να ψηφίσει. Ο άνθρωπος θυμόταν προφανώς ότι το εκλογικό του τμήμα βρισκόταν στις προηγούμενες αναμετρήσεις εκεί που τώρα ήμασταν εμείς και δε μπορούσε να συμβιβαστεί με την ιδέα πως αυτά τα πράγματα καμιά φορά αλλάζουν. Όσο μπορούσα πιο ευγενικά του υπέδειξα να αναζητήσει το οικείο τμήμα του στις καταστάσεις που, όπως συνηθίζεται, είχαν από μέρες ήδη αναρτηθεί στην είσοδο του προαυλίου του σχολείου. Φρόντισα, μάλιστα, να στείλω μαζί του και ένα από τα μέλη της εφορευτικής για να τον βοηθήσει. Ωστόσο, κανένα μισάωρο μετά τον είδα να επιστρέφει – ήθελε λίγη ώρα αναγκαστικά για να κατέβει και να ανεβεί ξανά με το μπαστούνι του τη σκάλα και η αίθουσα μας ήταν δυστυχώς στο δεύτερο, σκέτη ταλαιπωρία. Την ώρα εκείνη είχε πια σχηματιστεί ουρά και ακόμα και οι πιο αναποφάσιστοι εκλογείς φαίνονταν ανυπόμονοι και αρκετά ενοχλημένοι.

«Σας είπα, κύριε, δεν είναι εδώ το τμήμα σας. Τι θέλετε να κάνω;»

«Έλα, βρε αγόρι μου! Μη με βασανίζεις άλλο, σε παρακαλώ! Άσε με να ψηφίσω εδώ! Ποιος θα το καταλάβει;»

«Μα αφού σας λέω πως δε γίνεται. Αν σας αφήσω, θα είναι σα να κάνουμε νοθεία!»

Αυτό το τελευταίο το είπα μήπως και τον τρομάξω περισσότερο, μα πιο πολύ εκείνο που κατάφερα ήταν να προκαλέσω την οργή του πλήθους.

«Αλλού ξέρετε και τις κάνετε τις νοθείες σας... Τώρα σας έπιασε ο πόνος;»

«Άσε τον ανθρωπάκο να ψηφίσει, ρε! Δε ντρέπεσαι καθόλου; Αυτός θα μπορούσε να ήτανε παππούς σου!»

Μπροστά στα ακλόνητα αυτά επιχειρήματα φαντάζομαι ότι ακόμα κι ο Κλεισθένης μάλλον θα υποχωρούσε.

Δεν πρόλαβε να ηρεμήσει κάπως η κατάσταση –ήρθε ευτυχώς κάποιο από τα αληθινά εγγόνια του παππού που ήξερε πού τελικά ψηφίζει και τον μάζεψε και κάπως έτσι κόπασαν προσωρινά τα πάθη- και σύντομα ξεκίνησε ο δεύτερος ο γύρος. Αυτή τη φορά η αλήθεια είναι πως όλα άρχισαν από ένα λάθος της επιτροπής, το πιο ασυγχώρητο από όσα μπορεί μια εφορευτική να κάνει. Ο νεαρός που χορηγούσε στους εκλογείς την ώρα εκείνη ψηφοδέλτια, παρέλειψε –από αφηρημάδα, προφανώς- ένα να το συμπεριλάβει, ενώ εξυπηρετούσε μια ήδη αγανακτισμένη ψηφοφόρο. Και κατά σύμπτωση σατανική ξέχασε να της δώσει το ψηφοδέλτιο του κόμματος που αυτή επιθυμούσε να ψηφίσει.

«Τρέξτε! Βοήθεια! Φωνάξτε τα κανάλια τώρα να μάθουν όλοι τα αίσχη που γίνονται εδώ!», βγήκε από το παραβάν ουρλιάζοντας.

«Κυρία μου, μη φωνάζετε, σας παρακαλώ πολύ! Ένα λάθος έγινε, δε χάθηκε κι ο κόσμος!», προσπάθησα να υπερασπιστώ την αμφισβητούμενη φερεγγυότητα της διαδικασίας.

«Τι λάθος, ρε! Για βλάκες μας περνάς; Ξυπνήσαμε!»

«Για ηρεμήστε λίγο και αφήστε, σας παρακαλώ, τους χαρακτηρισμούς!»

«Γιατί, ρε; Τι νομίζεις; Θα σε φοβηθώ; Τελειώσατε!», συμπλήρωσε κάνοντας ένα μετριοπαθές προγνωστικό ως προς το αποτέλεσμα της κάλπης, για να ξεσπάσει στη συνέχεια σε ένα γέλιο τόσο δαιμονικό που θα το ζήλευε και η πιο κακιά από τις κακές τις μάγισσες.

Εκείνη τη στιγμή μόλις συνειδητοποίησα πως κάποιοι έβλεπαν στο πρόσωπο του αντιπροσώπου της δικαστικής αρχής την ίδια την απερχόμενη κυβέρνηση και όλα τα καθεστωτικά χαρακτηριστικά που η μακρόχρονη της παρουσία τής είχε αναπόφευκτα προσδώσει.

Λίγες μέρες μετά θα έπεφτα και πάλι θύμα κάποιας παρόμοιας παρεξήγησης, λίγο ανεστραμμένης. Το επόμενο σαββατοκύριακο μετά τις εκλογές, ανέβηκα στο Βόλο και πήγα με κάποιους φίλους για καφέ στο Πήλιο. Καθίσαμε στις Μηλιές σε ένα πολύ ωραίο μαγαζί και εκεί έκανα το λάθος, την ώρα που μας έπαιρναν παραγγελία, να ανάψω το τσιγάρο μου. Είχα μαζί μου έναν μικρό διαφημιστικό γαλάζιο αναπτήρα πού έφερε περήφανα το χαρακτηριστικό λογότυπο του κόμματος που μόλις είχε ανεβεί στην εξουσία. Ούτε και που

θυμόμουν που τον είχα βρει και προφανώς τον είχα κατά λάθος κλέψει σε κάποιο μπαρ την προηγούμενη βραδιά από τον διπλανό μου. Η σερβιτόρα, όμως, μόλις τον είδε αφηνίασε.

«Εντάξει! Μπράβο, ρε! Κερδίσατε! Κρύψε τώρα τον κωλοαναπτήρα σου, να πούμε!»

Το βράδυ της Κυριακής των εκλογών, όταν τελειώσαμε την καταμέτρηση των ψήφων, τη συμπλήρωση των πρακτικών και την παράδοση των αποτελεσμάτων κι ύστερα από μια μακρά και επώδυνη περιπλάνηση στους δρόμους του Πειραιά και της Αθήνας, άφησα την εξουθενωμένη Μαρίτα έξω από το σπίτι της και πήγα στο Χαλάνδρι. Η φίλη μου, όταν με είδε, το πρώτο που με ρώτησε ήταν γιατί φοράω ακόμα τη γραβάτα μου. Κι ενώ εγώ την έλυνα, συμπλήρωσε κάτι που άργησα αρκετά να καταλάβω:

«Είσαι πολύ κομψός ντυμένος δικηγόρος, αλλά νομίζω τελικά πως μάλλον δε σου πάει.»

Καλώς τον κύριο Στάλιν!

Μόλις τρεις μήνες μετά τις βουλευτικές του 2004 είχαμε Ευρωεκλογές. Μια διαδικασία που γενικά θεωρείται μάλλον εύκολη για τους δικαστικούς αντιπροσώπους. Ωστόσο, το όνομα μου δεν συμπεριλήφθη τελικά στους διορισμούς της δικαστικής αρχής κι αυτό με στεναχώρησε ιδιαίτερα, κυρίως επειδή οι εκλογές ήταν αρχές καλοκαιριού και ήδη έκανα σχέδια διακοπών υπολογίζοντας και στα λεφτά της ειδικής αποζημίωσης.

Χρειάστηκε να περάσουν άλλα δυόμιση χρόνια μέχρι να ξαναγίνουν εκλογές και να απολαύσω και εγώ τα «θεσμικά» παράπλευρα οφέλη τους. Οι δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές του 2006 διεξήχθησαν και επανελήφθησαν, όπου αυτό ήταν απαραίτητο, στις 15 και 22 Οκτωβρίου. Ετούτη τη φορά διορίστηκα στο Δήμο Βόλου, σε τμήμα που στεγαζόταν στο 7ο Ενιαίο Λύκειο της πόλης. Επειδή, όσο εγώ ήμουν μαθητής τα τότε Γενικά μας Λύκεια ήτανε μόλις πέντε, δεν ήξερα που ακριβώς βρισκόταν το σχολείο αυτό και ως εκ τούτου ρώτησα να μάθω. Το βρήκα τελικά κάπου ψηλά, πάνω από τον Περιφερειακό, κοντά στις φυλακές, σε ένα πολύ καινούριο σχολικό συγκρότημα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν το είχα καν προσέξει.

Για γραμματέα και στις δύο Κυριακές της αναμέτρησης «προσέλαβα» το φίλο μου το Βαγγέλη, ο οποίος μόλις ένα μήνα πριν είχε χάσει τη δουλειά του και έτσι, σε σχέση με άλλους υποψήφιους γραμματείς, είχε πολύ πιο σοβαρή ανάγκη από ένα-δύο μεροκάματα.

Ενδυματολογικά, στις εκλογές αυτές προτίμησα να αφήσω στη ντουλάπα το κουστούμι μου. Ούτως ή άλλως, είχα ήδη αρχίσει να καθιερώνω μια εναλλακτική εμφάνιση-στολή (σακάκι-παντελόνι τζιν-πουκάμισο απ' έξω-αθλητικά παπούτσια) για όλες τις ώρες της δουλειάς. Και ασφαλώς δε φόρεσα γραβάτα.

Στ' αλήθεια δυσκολεύομαι πολύ να θυμηθώ κάποιο ιδιαίτερο επεισόδιο που να σημάδεψε αυτές τις δύο Κυριακές. Η εφορευτική επιτροπή ήταν όλοι τους φιλότιμα καλά παιδιά, ο Βαγγέλης τυπικός κι ευγενικός και γενικά όλα κυλήσανε ομαλά και προβλεπόμενα.

Αναμφισβήτητα, όμως, την παράσταση έκλεψε τελικά για ακόμα μια φορά ένας από τους ψηφοφόρους.

Την ώρα που ένας ηλικιωμένος κύριος έκανε τη δουλειά του μέσα από το παραβάν, ο γραμματέας μου με σκούνηξε διακριτικά και με ένα βλέμμα γεμάτο από ενθουσιασμό μου έδειξε με τρόπο την ταυτότητα που είχε πάνω στο θρανίο.

«Τι θες μωρέ;», τον ρώτησα εγώ βαριεστημένα.

«Το όνομά του! Κοίτα, μαλάκα! Κοίτα!», ούρλιαξε εκείνος ψιθυρίζοντας.

Σκύβω κι εγώ και τι να δω... Επώνυμο: Μεταξάς. Όνομα: Στέλιος – Στάλιν!!!

Ήταν πολύ πρωί, ευτυχώς, και χαλαρή ακόμα η προσέλευση του κόσμου. Έτσι μόλις ο ψηφοφόρος μας τελείωσε με το εκλογικό καθήκον του, αμέσως τον αρπάξαμε διψώντας να ακούσουμε την ιστορία που με δυσκολία κρυβόταν πίσω από το όνομά του.

«Ε, οι γονείς μου, ξέρετε, ήτανε... κομμουνιστές... Κι άμα σας πω πως με βαφτίσανε κανονικά μέσα σε εκκλησία... Ναι, ναι, με παπά, σας λέω, κανονικά... Και μάλιστα μέσα στη κατοχή... Ναι, ναι, στον Προφήτη Ηλία... Κι είχανε, λέει, μαζευτεί τριγύρω εκεί στις Αλυκές όλα τα Τάγματα Ασφαλείας... Αν ξέρατε τι ξύλο έχω φάει σε όλη μου τη ζωή για αυτό το γαμημένο όνομα... Αφήστε με τώρα, όμως, που ακόμα είναι νωρίς να πάω να ρίξω τη βάρκα μου κι άλλη φορά τα λέμε... »

Και κάπως έτσι ο πατερούλης έφυγε αφήνοντάς μας κάτι να ασχολούμαστε για το υπόλοιπο της μέρας.

Την άλλη Κυριακή, στην επανάληψη των εκλογών, μόλις τον είδε ο Βαγγέλης να μπαίνει πάλι μες στο τμήμα μας δεν άντεξε και φώναξε:

«Καλώς τον κύριο Στάλιν!»

Κι ύστερα, γυρνώντας προς το μέρος μου, συμπλήρωσε:

«Ποτέ μου δεν περίμενα στα σοβαρά να πω τέτοια κουβέντα.»

Τη δεύτερη Κυριακή, όπως και ήταν φυσικό, η συμμετοχή των εκλογέων ήταν

σημαντικά μικρότερη, αφού υπήρξαν αρκετοί που αρνήθηκαν να μπουνε καν στο δίλημμα να επιλέξουν ανάμεσα στους δύο πλειοψηφήσαντες. Έτσι και η δική μας η δουλειά έγινε ευκολότερη.

Κάποια στιγμή το απόγευμα αρχίσαμε να πλήττουμε επικίνδυνα. Τα μέλη της εφορευτικής μου ζήτησαν να τους αφήσω να πάνε να πάρουνε καφέ κι εγώ αποφάσισα να κάνουμε όλοι, ως τμήμα γενικά, δέκα λεπτά διάλειμμα. Κι αφού άφησα μόνο το γραμματέα μου να ψάχνει τον κατάλογο των εγγεγραμμένων για άλλα ακόμα πιο παράδοξα ονόματα, βγήκα κι εγώ μια βόλτα στο διάδρομο. Αν και οι πιο πολλές από τις αίθουσες είχαν μετατραπεί σε ναούς ή έστω σε παρεκκλήσια του αγίου μας πολιτεύματος, υπήρχαν, ωστόσο, κάποιες πιο μικρές που δεν χρησιμοποιούνταν. Και ανέπαφες από το πανηγύρι της λαϊκής μας βούλησης, επέμεναν να μαρτυρούν απλά τη σχολική τους καθημερινότητα. Έριξα μια ματιά στα χαραγμένα πάνω στα θρανία σύγχρονα συνθήματα και μελαγχόλησα, αφού δε μπόρεσα να βγάλω κάποιο νόημα. Βρήκα και κάτι ξεχασμένα βιβλία και τετράδια, που μου φανήκαν επίσης θλιβερά κι έτσι κι αυτά γρήγορα τα παράτησα.

Θυμήθηκα πως όταν ήμουν μαθητής, όποτε βρίσκαμε, μετά τις εκλογές, να έχουν ξεμείνει μες στην τάξη μας τσαλακωμένα απομεινάρια της κυριακάτικης εκάστοτε εισβολής, μας φαίνονταν ως δείγματα ενός παράδοξου άγνωστου πολιτισμού και προϊόντα κάποιου σύμπαντος παράλληλου. Και ζωγραφίζοντας, πλάι στων υποψήφιων τα ονόματα, αρχίδια, αστεράκια και καρδιές, γελοιοποιούσαμε μιμούμενοι τον κόσμο των μεγάλων.

Δυο βδομάδες μετά την ολοκλήρωση των εκλογών συνέβησαν –την ίδια μέρα ακριβώς– δυο πολύ σημαντικά για τη ζωή μου γεγονότα. Πρώτον, έχασα τον πατέρα μου, ο οποίος, αν δεν είχε το, μοιραίο τελικά, θέμα με την υγεία του, ενδεχομένως και να ήταν υποψήφιος στις εκλογές που μόλις είχαν γίνει. Νομίζω ότι αυτό υπήρξε πάντα απωθημένο του, αν και η αλήθεια είναι ότι άργησε πολύ να το εκδηλώσει. Δεύτερον, κυκλοφόρησαν οι «Πριγκιποδουλειές», το πρώτο μου βιβλίο.

Έπρεπε να περάσουν τρία ολόκληρα χρόνια μέχρι να διοριστώ και πάλι αντιπρόσωπος, αφού στις βουλευτικές του 2007 ο Άρειος Πάγος μάλλον αδιαφόρησε για τη συνεισφορά μου στην εμπέδωση των δημοκρατικών θεσμών και με άφησε να παρακολουθώ τις εκλογές από τον καναπέ μου.

Μάλιστα, είχα θυμώσει τόσο με την απόφαση αυτή, που είχα απειλήσει (ποιον;) πως δε θα πάω να ψηφίσω τελικά ή πως θα πάω και θα ρίξω άκυρο ή πως θα κάνω ότι περνούσε από το χέρι μου να δυσκολέψω τη ζωή του συναδέλφου που θα βρισκότανε στο τμήμα μου. Τόσο πολύ με είχε ο φθόνος μου τυφλώσει.

Πάλι καλά που δεν υπάρχουν στη Δημοκρατία αδιέξοδα.

Τι σκέφτεστε;
Καίγεται ο κόσμος, παρανάλωμα,
και μόλις οι φλόγες του αγγίζουν τα ντουβάρια σας,
εσείς τότε ξαφνικά αρχίζετε να τρέμετε από το κρύο και να κουκουλώνεστε.

Ενημερώστε την κατάστασή σας!
Δεν υπήρξατε ποτέ αυτό που ονειρευόσασταν,
δεν είσαστε καν αυτό που πάντα προσποιούσασταν
και δε θα γίνετε ούτε για μια στιγμή αυτό που δήθεν αποφεύγετε.

Γράψτε κάτι!
Κάτι ακίνδυνο, κανέναν να μην ενοχλεί, κανείς να μην το καταλάβει.

Σχολιάστε!
Κοινοποιήστε!
Προσθέστε!
Ταξινομήστε!
Δείτε περισσότερα!

Σας αρέσει;

(ποίημα αγνώστου ανηλίκου δημιουργού, γραμμένο επί της επιφάνειας σχολικού θρανίου, όπως το ανακάλυψε ο υπογράφων το παρόν μικρομυθιστόρημα την Κυριακή κάποιων εκλογών, σε κάποιο εκλογικό τμήμα, σε κάποιον επίσης άγνωστο και μακρινό πλανήτη)

Η ωραία Ωλένη

Οι βουλευτικές εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2007 έγιναν υπό τη σκιά του ολέθριου καλοκαιριού που είχε προηγηθεί, όπου μεγάλο μέρος του δασικού πλούτου αλλά και του ηθικού και της αξιοπρέπειας της χώρας είχαν γίνει παρανάλωμα. Στις εκλογές εκείνες δεν είχα δυστυχώς τη χαρά να συμμετάσχω, παρά μονάχα ως ψηφοφόρος γκρινιάρης και μικροπρεπής. Κατά σατανική, όμως, σύμπτωση στις αμέσως επόμενες εκλογές, στις Ευρωεκλογές δηλαδή του 2009, διορίστηκα σε μία από τα πλέον πληγωμένες από τις προ διετίας πυρκαγιές περιοχές της χώρας. Προφανώς, κάποιος τη γκρίνια μου την είχε πάρει σοβαρά και είπε να μη με αφήσει έτσι.

Όταν είδα τον διορισμό μου στην αρχή πίστεψα πως πρόκειται για φάρσα και αναγκάστηκα να ψάξω στους χάρτες και το ιντερνέτ για να εντοπίσω την εξωτική κοινότητα Ωλένης στο μακρινό Νομό Ηλείας. Δε μπόρεσα ποτέ να καταλάβω πως μου προέκυψε αυτή η τοποθέτηση και αν και είχα μάλλον τη διάθεση για να γκρινιάξω πάλι, που θα αναγκαζόμουν να ξοδέψω τη μισή αποζημίωση για μία βόλτα μέχρι το σπίτι της μητέρας του διαόλου, σκέφτηκα ύστερα πως ήταν πια Ιούνιος και πως μπορούσα με αυτή την αφορμή να αρχίσω τις διακοπές μου.

Η επιλογή του γραμματέα ετούτη τη φορά ήταν πολύ σημαντική, αφού θα έπρεπε να κάνουμε μαζί ένα ολόκληρο ταξίδι. Έτσι, μετά από σκέψη αρκετή, κατέληξα στο να προτείνω τη θέση στην Αγγελική, πράγμα που εκείνη με προθυμία συγκινητική σχεδόν αμέσως αποδέχτηκε.

Με την Αγγελική είχαμε γνωριστεί μόλις εκείνη τη χρονιά, είχαμε για λίγο συνεργαστεί, όταν παρίσταναν τον αρχισυντάκτη σε ένα νεανικό –θεός χωρέσ’ το- περιοδικό και γενικά, ας πούμε, κάναμε παρέα. Τρία χρόνια μετά από αυτές

τις Ευρωεκλογές βρεθήκαμε προσφάτως κάπου τυχαία και τα λέγαμε και πάνω στην κουβέντα θυμηθήκαμε την ιστορία της Ωλένης και εκ των πολύ υστέρων αποφασίσαμε ομόφωνα πως όλο αυτό ήταν μάλλον μια άτυχης ιδέα. Πάντως, το θέμα είναι πως το ταξίδι μας δεν ήταν τελικά κακό και φυσικά στο τέλος η Δημοκρατία για ακόμα μια φορά θριάμβευσε.

Κανονικά θα έπρεπε να παρουσιαστώ στο Πρωτοδικείο του Πύργου για να αναλάβω τα καθήκοντα μου δυο μέρες πριν τις εκλογές, αλλά όλοι οι συνάδελφοι μου έλεγαν πως όλα αυτά είναι μονάχα τυπικότητες και πως αν πήγαινα το Σάββατο θα ήταν το ίδιο. Τελικά ενημέρωσα τηλεφωνικώς από την Παρασκευή το απόγευμα τον έφορο πως ήδη βρισκόμουν καθοδόν και ξημερώματα αρχίσαμε την Πελοποννησιακή μας εκστρατεία.

Μετά από πολλά χιλιόμετρα, άπειρες άγριες στροφές, ένα ολιγόλεπτο διάλειμμα για μπάνιο και μια δόση αναγκαία και ικανή ελληνικής υπαίθρου, φτάσαμε στον προορισμό μας. Διανυκτερεύσαμε στον Πύργο – η Ωλένη δεν απείχε παρά ελάχιστα χιλιόμετρα- σε ένα ξενοδοχείο κάπως αξιοπρεπές με έναν γελοίο ρεσεψιονίστα αδιάκριτο, που αντί να μας ρωτήσει αν θέλουμε δίκλινο δωμάτιο, μας ρώτησε αν είμαστε ζευγάρι.

Ξυπνήσαμε άγρια χαράματα, φορτώσαμε στο αμάξι τα απαραίτητα και επτάμιση η ώρα ακριβώς βρισκόμασταν στο εκλογικό μας τμήμα. Εντάξει, η αλήθεια είναι πως κανονικά θα έπρεπε ήδη στις επτά να έχουμε ανοίξει και την κάλπη, αλλά συμβαίνουν αυτά στις ζωντανές τις εκπομπές. Κι έπειτα ήμουν στ’ αλήθεια τόσο σίγουρος, ούτε που το κατάλαβα πως χάσαμε το δρόμο.

Από τα μέλη της εφορευτικής επιτροπής ήρθαν μόνο δυο παλληκάρια του χωριού, καλά παιδιά, δε λέω, αλλά όχι και οι πλέον συνεπείς ως προς τις υποχρεώσεις του. Από τους κομματικούς εκπροσώπους ήταν μόνο αυτός του Κ.Κ.Ε., ένας πολύ συμπαθητικός τυπάκος, που είχε κάποιο πρόβλημα στην ομιλία του και έκανε τα άλλα τα γαϊδούρια να χασκογελάνε.

Αυτός φαίνεται πως ερωτεύτηκε αμέσως την Αγγελική, πριν πέσει ακόμα μες στην κάλπη το πρώτο ψηφοδέλτιο, και μάλιστα είχαμε και μια πολύ ρομαντική σκηνή, από αυτές που μάλλον στις εκλογές σπανίζουν. Κάποια στιγμή το απόγευμα με πλησίασε δειλά σα να ήθελε να μου ζητήσει κάποια χάρη.

«Κύριε αντιπρόσωπε, παρακαλώ, μου δίνετε την άδεια να προσφέρω ένα

τριαντάφυλλο στην γραμματέα σας;»

«Τι με ρωτάτε, κύριε εκπρόσωπε; Τι είμαι; Ο μπαμπάς της;»

Ύστερα σκέφτηκα τη μαλακία του άλλου από τη ρεσεψιόν και είπα, εντάξει, δε μπορεί, όλοι αυτοί γνωρίζονται. Θα του το πρόλαβε πως μάλλον δεν είμαστε ζευγάρι.

Η Αγγελική, πάντως, το πήρε το δωράκι της και για ευχαριστώ του έσκασε κι ένα τεράστιο χαμόγελο, που έδωσε και τη χαριστική βολή στο πρόβλημα του ανθρώπου.

Λίγη ώρα μετά, όταν ο εκπρόσωπος του Περισσού μυρίστηκε ότι οι δύο μάγκες έπαιζαν κάποια δικομματική πουστιά στα ψηφοδέλτια που έδιναν στον κόσμο, ήρθε και μου είπε κάτι που χρειάστηκα μια ώρα για να το καταλάβω.

Η παρουσία αυτών των δυο ήταν κι ο λόγος μάλλον που τόσο επιδεικτικά σνομπάρανε το τμήμα μου οι εκπρόσωποι των δυο μεγαλύτερων κομμάτων. Αφού ο καθένας φρόντιζε να δίνει στους δικούς του –χωριό είπαμε ήταν, όλοι τους γνωρίζονταν- αυτό ακριβώς που «έπρεπε» ο καθένας να ψηφίσει, συνεργαζόμενοι πολύ αρμονικά και παραλείποντας τις μεταξύ τους –και καλά- ιδεολογικές διαφορές. Εκείνοι, φυσικά, το αρνήθηκαν και το έπαιζαν και παρεξηγημένοι, μα τελικά δεχτήκανε να αλλάξουν θέσεις μουρμουρίζοντας και κάτω από τη δέθεν απειλή πως θα καλέσω και το χωροφύλακα – που προφανώς θα ήταν φίλος τους επίσης.

Άλλωστε, δε μπορούσα να κάνω και πολλά. Εγώ επί τω έργω δεν τους είχα δει. Ο μόνος μάρτυρας ήταν ο Δον Ζουάν με το σφυρί και το δρεπάνι. Και οι ψηφοφόροι δε νομίζω να είχαν και μεγάλη όρεξη να δώσουν τους δικούς τους. Κι έπειτα είχε πάει επτά παρά και ο κυρίαρχος λαός είχε ήδη μιλήσει. Τελειώσαμε την καταμέτρηση στα γρήγορα, τόσο που μάλιστα προλάβουμε να ρίξουμε και μια σύντομη βουτιά πριν πάμε να παραδώσουμε τα πρακτικά στο Δήμο και στη Νομαρχία.

Αυτό που θα θυμάμαι, πάντως, πιο πολύ από αυτές τις εκλογές είναι το μεσημεριανό διάλειμμα που κάναμε σχεδόν εκβιαστικά, ύστερα από πρόσκληση του κοινοτάρχη του χωριού να γευματίσουμε στο σπίτι του. Μια πρόσκληση που προσπάθησα να αρνηθώ όσο γινόταν πιο ευγενικά, αλλά στο τέλος υποχώρησα κάτω από την απειλή του τοπικού άρχοντα να με κλειδώσει μέσα στο σχολείο.

«Αφού σου λέω, ρε αντιπρόσωπε, κανένας δεν κυκλοφορεί εδώ το μεσημέρι. Κι αν έρθει κάποιος να ψηφίσει, μας φωνάζουνε. Δυο βήματα μόλις από εδώ είναι το φτωχικό μου.»

Το φτωχικό ούτε δυο βήματα απείχε τελικά από το σχολείο του χωριού ούτε και τόσο φτωχικό το έλεγες. Το γεύμα περιλάμβανε αρνί στο φούρνο με πατάτες, χωριάτικα λουκάνικα και μια χορτόπιτα, που μόλις με είδε η πρώτη κυρία του χωριού να την τιμώ δεόντως, φρόντισε να μου τυλίξει το μισό τουλάχιστον ταψί. Η κουβέντα περιστράφηκε γύρω από θέματα που είχαν να κάνουν πιο πολύ με τις φωτιές και τότε έμαθα πως πέρα από τη φυσική καταστροφή που άλλωστε ήταν προφανής –η Ωραία Ωλένη δέσποζε μέσα σε ένα πυκνό καρβουνιασμένο δάσος- ο τόπος είχε κι ανθρώπινες απώλειες. Ωστόσο, η μπίλια της κουβέντας τελικά έκατσε στις αποζημιώσεις.

Όταν, μετά από μιάμιση ώρα, επιστρέψαμε στο εκλογικό μας τμήμα, δε βρήκαμε κανέναν απ' έξω ευτυχώς που να μας περιμένει.

Στον Πύργο τελικά καθίσαμε ακόμα μία μέρα και τη Δεύτερα πήγαμε για μπάνιο στον Καϊάφα. Δεν είχα δυστυχώς επισκεφτεί τα μέρη αυτά πριν την «ασύμμετρη απειλή» του προπροηγούμενου καλοκαιριού, αλλά και πάλι πιάστηκε στ' αλήθεια η ψυχή μου. Προσπάθησα να φανταστώ πώς θα ήταν, άραγε, το τοπίο πριν τις πυρκαγιές και μελαγχόλησα ακόμα περισσότερο. Πάντως πιστεύω πως η παραλία πλάι στις εκβολές του Αλφειού είναι ακόμα ένα από τα ομορφότερα σημεία του πλανήτη.

Την Τρίτη αναχωρήσαμε για την Αθήνα, όπου και άφησα την Αγγελική στα ΚΤΕΛ, ενώ εγώ παρέμεινα για ακόμα λίγες μέρες, σκορπίζοντας το υπόλοιπο της ειδικής αποζημίωσης σε διάφορες σαφώς λιγότερο ευγενείς δραστηριότητες.

Ο εκλογόκαυλος

Αν και το 2009 ήταν προσωπικά μια χρονιά γεμάτη απογοητεύσεις και αναποδιές, ωστόσο καθόλου δεν μου έλειψαν τα ψηφοδέλτια και οι κάλπες, αφού είχα τη χαρά, μετά τις Ευρωεκλογές να διοριστώ αντιπρόσωπος ξανά και στις βουλευτικές του Οκτωβρίου. Θα μπορούσα, μάλιστα, να πω ότι ετούτη τη φορά φάνηκα εξαιρετικά κωλόφαρδος, αφού ο Άρειος Πάγος σεβάστηκε κατά γράμμα την αίτηση προτίμησης που έκανα και με έστειλε στη Β' Περιφέρεια των Αθηνών, στο Δήμο Δάφνης, σε ένα σχολείο δύο μόλις τετράγωνα μακριά από το σπίτι που είχα εδώ και δύο χρόνια περίπου καταλάβει. Καμία σχέση δηλαδή με την εκλογική Οδύσσεια του Ιουνίου. Τώρα μπορούσα κυριολεκτικά να πάω στο εκλογικό μου τμήμα με το πόδια.

Οφείλω όμως πρώτα από όλα μια σύντομη αναφορά για το πώς προέκυψε η Δάφνη στη ζωή μου.

Το 2007, από την άνοιξη ακόμα, είχα αρχίσει να αναπτύσσω πάλι τις γνώριμές μου τάσεις φυγής και απόδρασης και αναζητούσα εναγωνίως μια ευκαιρία ικανή για να μεταναστεύσω για ακόμα μια φορά από το Βόλο στην Αθήνα. Κάπου στα μέσα Ιουνίου έμαθα πως μια διαφημιστική εταιρεία ζητούσε νέους κειμενογράφους. Αν και δεν ήμουν και τόσο σίγουρος για το τι σήμαινε ακριβώς αυτό, έστειλα αμέσως βιογραφικό κι αυτοί μόλις δύο βδομάδες πιο μετά με κάλεσαν να πάω για συνέντευξη. Εγώ, μες στον τρελό τον ενθουσιασμό, θεώρησα πως ήδη με είχανε προσλάβει, οπότε και ξεκίνησα χωρίς δεύτερη σκέψη να ψάχνω διαμέρισμα για να μετακομίσω.

Την ίδια ακριβώς περίοδο ο Κώστας, ένας φίλος από το Βόλο -και το Ροσh-ετοιμαζόταν επίσης να πάει να ζήσει στην Αθήνα, αφού από το Σεπτέμβριο θα άρχιζε την ειδικότητά του στην οφθαλμολογία. Εκείνος, όμως, δεν είχε ανάγκη να αναζητήσει στέγη, αφού βρισκόταν στη Δάφνη το πατρικό της μάνας του, το

οποιο ήταν ακατοίκητο. Έτσι, το μόνο που είχα να κάνω, μόλις πληροφορήθηκα αυτά, ήταν απλώς να αυτοπροταθώ στον Κώστα για συγκατοίκος, πράγμα που εκείνος παραδόξως αμέσως αποδέχτηκε. Άλλωστε, πάντα είναι χρήσιμο να υπάρχει μες στο σπίτι ένας κειμενογράφος.

Στη διαφημιστική, αν και τελικά πράγματι με προσλάβανε για δοκιμαστικά, εντούτοις δεν κατάφερα και τόσο να στεριώσω και σε λιγότερο από χρόνο επέστρεψα στο Βόλο και στο δικηγорικό γραφείο μου. Η σύντομή μου όμως συγκατοίκηση με τον γιατρό, χωρίς να καταλάβουμε μάλλον και οι δυο μας πώς, μου έδωσε στο εξής κάποιες μορφής κεκτημένα δικαιώματα στο ίδιο του το σπίτι, όπου μέχρι προσφάτως διατηρούσα κανονικά το δικό μου το δωμάτιο. Επίσης, τώρα που το θυμήθηκα, πρέπει κάποια στιγμή να του επιστρέψω τα κλειδιά του.

Πίσω λοιπόν στο 2009 και τις Βουλευτικές του Οκτωβρίου. Όπως ήδη ανέφερα, υπήρξα τυχερός πολύ με το διορισμό μου. Αλλά είπαμε, το 2009 ήταν μια χρονιά απογοητευτική και ανάποδη. Και έτσι σύντομα το χαμόγελο της τύχης μου φάνηκε και πάλι να παγώνει. Δυο βδομάδες πριν τις εκλογές κι ενώ εγώ έκανα ήδη σχέδια για ένα γενναίο αθηναϊκό τριήμερο, ήρθε μια φριχτή οσφυαλγία, από αυτές που πλέον συχνά με βασανίζουν και με έριξε με βία στο κρεβάτι. Μετά από μια ταχύρρυθμη σειρά φυσιοθεραπειών και μια χορταστική δόση από το αναπόφευκτο κοκτέιλ Muscoril και Voltaren, κατάφερα και στάθηκα τρεις μέρες πριν τις εκλογές στα πόδια μου, χωρίς ωστόσο να έχω δυστυχώς ξεφορτωθεί οριστικά τους πόνους.

Είχα ευτυχώς διαλέξει για γραμματέα τον Γεώ, που και να οδηγήσει αντί για μένα το αμάξι μου ήταν πρόθυμος και να σηκώσει το βάρος του εκλογικού υλικού μπορούσε. Ο Γεώ -κατά κόσμον Γιάννης Γεωργιάδης- είχε ζητήσει από μόνος του να μου παράσχει την αναγκαία γραμματειακή υποστήριξη, όχι τόσο για λόγους οικονομικούς όσο γιατί ως συλλέκτης φανατικός εμπειριών, ζήλευε όλους τους άλλους φίλους μου, που είχαν ήδη από τη θέση αυτή περάσει. Επίσης, επιθυμούσε ως επαγγελματίας φωτογράφος που ήταν πια να δοκιμάσει ένα ολοήμερο φωτορεπορτάζ εκλογικό με αυτήν την ευκαιρία - πράγμα που τελικά κατάφερε να ολοκληρώσει το Μάιο του 2012. Και αν και στην αρχή μου είχε δώσει την εντύπωση πως θα αμελούσε τα καθήκοντά του προς όφελος της τέχνης, εντούτοις αποδείχτηκε από όλους μου τους γραμματείς ο πιο

εργατικός, όχι από ζήλο για την ίδια τη δουλειά, αλλά επειδή και ο ίδιος πάνω στην πράξη ανακάλυψε πως είναι ένας «εκλογόκαυλος».

Οι εκλογές εκείνες κύλησαν ήρεμα και δίχως παρατράγουδα. Και αν και είναι τόσο πρόσφατες, ειλικρινά μου είναι δύσκολο πολύ να ανακαλέσω κάποιο περιστατικό δυσάρεστο ή αστείο.

Πιστεύω πως τελικά θα τις θυμάμαι μονάχα για την εξωφρενική ταχύτητα με την οποία ολοκληρώσαμε την καταμέτρηση των ψήφων αλλά και των σταυρών προτίμησης, σημειώνοντας τουλάχιστον προσωπικό ρεκόρ στην όλη γενικά διαδικασία. Όταν πήγαμε στην Ευελπίδων να παραδώσουμε τα πρακτικά, διαπίστωσα πως πριν από εμάς είχαν περάσει μόλις άλλα εννέα τμήματα από ολόκληρη τη μεγαλύτερη εκλογική περιφέρεια της χώρας και αυτό νομίζω πως τα λέει όλα.

Όμως, για να τα καταφέρουμε είχε ασφαλώς προηγηθεί μία πολύ καλή προετοιμασία του υλικού το Σάββατο το απόγευμα. Άλλωστε, εκεί βρίσκεται και το μυστικό. Όσο πιο σχολαστικά και μεθοδικά ετοιμάσεις τα βιβλία σου από την παραμονή, τόσο λιγότερη δουλειά σου μένει για την Κυριακή το βράδυ.

Όταν τελειώσαμε από όλα, εγώ ήδη λαχταρούσα το κρεβάτι μου. Η ορθοστασία και οι δεκαπέντε ώρες συνεχόμενης δουλειάς με είχαν κυριολεκτικά διαλύσει. Ο φυσιοθεραπευτής μου με είχε συμβουλέψει να κάνω κάποιες απλές ασκήσεις που και που, λιγάκι για να μαλακώνει η μέση, αλλά εγώ τις ξέχασα. Και η κορτιζόνη που μου είχε βαρέσει ο γιατρός-συγκάτοικος αποβραδís το μόνο που κατάφερε ήταν να με πρήξει. Ο Γεώ όμως επέμενε να πάμε τουλάχιστον για ένα-δυο ποτά. Κι εγώ, πάνω στην υπερένταση, τραβάτε με κι ας κλαίω.

Γυρίσαμε στο Βόλο την επόμενη και μέσα σε μια βδομάδα κυριολεκτικά γαμήθηκε το σύμπαν. Η εταιρεία, όπου είχα ασφάλεια ζωής, βάρεσε αιφνιδιαστικά κανόνι, έχασα μια πολύ καλή δουλειά που, ο αφελής, την είχα σίγουρη και εξαιτίας της είχα ήδη εκτεθεί σχεδόν ανεπανόρθωτα, μου αφαιρέθηκε οριστικά το δίπλωμα οδήγησης - για λόγους που δεν είναι της παρούσης και επιπλέον το θέμα με τη μέση μου επιδεινώθηκε αρκετά, με αποτέλεσμα να μείνω μέχρι το τέλος του μήνα στο κρεβάτι. Και όλα αυτά σε αναπόφευκτο συνδυασμό με μια μακρά ακολουθία προσωπικών, επαγγελματικών ακόμα και συγγραφικών ηττών με είχαν πείσει πια για τα καλά πως είχα πιάσει πάτο.

Αυτό, ωστόσο, σήμαινε, με μια πιο αισιόδοξη ανάγνωση, πως δεν υπήρχαν μάλλον μεγάλα περιθώρια να πάω παρακάτω. Πράγμα, που δυστυχώς δε φάνηκε να γίνεται από την αρχή αντιληπτό σε σχέση με την όσο να 'ναι κάπως αντίστοιχη κατάσταση της χώρας.

138ο εκλογικό τμήμα Πομπηίας

Και κάπως έτσι εφτάσαμε στην 6η Μαΐου του 2012. Το τι συνέβη στη Δημοκρατία μας στα δυόμιση χρόνια που μεσολάβησαν από τον Οκτώβριο του 2009 λίγο πολύ όλοι σας τα γνωρίζετε κι αλλοίμονο στους άμοιρους ιστορικούς του μέλλοντος που θα θελήσουν να καταπιαστούν μαζί τους. Το τι συνέβη στην προσωπική ζωή ήρωα της ιστορίας μας κανέναν προφανώς δεν αφορά, αλλά επειδή τυχαίνει αυτός να είναι και ο συγγραφέας των αποσπασμάτων που διαβάζετε, είναι λιγάκι δύσκολο να μείνουν εντελώς εκτός κειμένου.

Συνοπτικά λοιπόν, ας πούμε πως οι τάσεις φυγής μου από την πόλη μου κι από τη δικηγορία όχι μονάχα συνέχισαν να υφίστανται, αλλά εντάθηκαν σημαντικά και ως εκ τούτου με οδήγησαν σε εξαιρετικά αμφίβολες επιλογές και καταστάσεις τουλάχιστον περίεργες. Αυτό είχε φυσικά ως αποτέλεσμα να βρίσκομαι αφενός ως προς το ηθικό και την ψυχολογία μου σε φάση σαφώς πολύ καλύτερη από αυτήν που σας εξέθεσα στο προηγούμενο κεφάλαιο, αφετέρου δυστυχώς σε οικονομική κατάσταση πιο άθλια από ποτέ, αφού πέρασα το μεγαλύτερο διάστημα όχι πια κυνηγώντας μα στην ουσία παίζοντας με την ταλαίπωρη την τύχη μου ανάμεσα σε Φλάνδρα και Καστίλλη.

Και κάπως έτσι υποδέχτηκα την τελευταία μου, ελέω κρίσης –και καλά-κουτσουρεμένη ειδική εκλογική αποζημίωση –περίπου τα μισά λεφτά σε σχέση με εκείνα των πρώτων μου εκλογών του 2002- ως μάννα εξ ουρανού, λίγο πριν εξαναγκαστώ να καταφύγω σε εξωτερική οικονομική βοήθεια.

Ο μόνος δικηγόρος με τον οποίον πια κρατάω κάποια επαφή, ο φίλος μου ο Κώστας, από νωρίς με είχε προειδοποιήσει.

«Ακούγεται πως θα μας δώσουν ένα πεντακοσάριο...»

«Πάλι καλά, να λέμε. Αφού δεν μας επιστρατεύουν.»

«...Μικτά!»

«Τι λες, μωρέ. Φορολογείται η ειδική αποζημίωση; Μήπως πρέπει να κόψουμε κι απόδειξη στην Ελληνική Δημοκρατία;»

«Καλά, μη το γελάς! Τίποτα πια δεν αποκλείεται.»

Τελικά πήρα πεντακόσια ευρώ και κάτι καθαρά. Αλλά και μόνο που με διόρισαν, σχεδόν το πανηγύρισα, λες κι είχα κερδίσει το λαχείο.

Τοποθετήθηκα στο Δήμο Βόλου, στο 138ο εκλογικό τμήμα, που στεγαζόταν στο 5ο Ενιαίο Λύκειο - εκεί που πήγαινε η αδερφή μου. Το ρόλο του γραμματέα και τα εκατό ευρώ της αμοιβής τα μοίρασα χριστιανικά στο Γεώ, που του χρωστούσα χάρη γενικά, και στο Σπύρο –τον συναντήσαμε ξανά στο πρώτο επεισόδιο- που τα είχε πιο πολύ ανάγκη.

Πρέπει να πω πως, προκειμένου να μη χάσω τον διορισμό, αρνήθηκα σε δυο κόμματα προτάσεις να με εντάξουν στους συνδυασμούς τους. Λίγο η ηλεκτρονική εξωστρεφής περσόνα μου, που από τότε που έχω πάψει να εκδίδομαι, επιμελώς έχω κατασκευάσει, λίγο η υποψηφιότητά μου στις Δημοτικές, όπου τα είχα πάει καλούτσικα, είχα αποκτήσει τα προσόντα να εξελιχθώ σε έναν καθωσπρέπει μαϊντανό – εδώ και με αυτές τις εκλογές του Δικηγορικού Συλλόγου κάποιοι επιχειρήσαν ακόμα να με μπλέξουν. Αρνήθηκα ευγενικά και υποσχέθηκα, εννοείται, και στους δυο πως σίγουρα θα τους ψηφίσω.

Για κάποιο λόγο, εν τω μεταξύ, ακατανόητο οι τελευταίες μέρες πριν από τις εκλογές πάντοτε μου θύμιζαν λίγο από Μεγάλη Εβδομάδα. Ετούτη τη φορά, ωστόσο, η εντύπωσή μου αυτή ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Και μάλιστα σε όποιον με ρωτούσε να του πω, πώς βλέπω, άραγε, τα πράγματα ή πώς τα περνάω γενικά ή πώς τα πάω με τη Νάστια, εγώ έδινα διαρκώς μηχανικά την ίδια πάντα μυστηριώδη απάντηση-χρησμό:

«Οι τελευταίες μέρες της Πομπηίας...»

Μια μέρα πριν τις εκλογές πήγα με τα παιδιά για μπάνιο στην Καλλιφτέρη. Ήταν μαζί κι ο φίλος μου ο Δημήτρης που είναι διπλωμάτης και όσο να 'ναι έχει μια ιδέα του «τι παίζει» από εμάς λιγάκι πιο ξεκάθαρη. Έτσι, την ώρα που liaζόμασταν, δοκίμασα να κάνουμε μια πολιτική κουβέντα, ελπίζοντας σε μια πιο ψύχραιμη ματιά, αλλά με αυτά που άκουσα γρήγορα το μετάνιωσα και βούτηξα ξανά στη θάλασσα και στους συλλογισμούς μου.

«Και πότε φεύγεις για Μαδρίτη, δηλαδή;» με ρώτησε ο άνθρωπός μου στο ΥΠ.ΕΞ., ενώ επιστρέφαμε στην πόλη.

«Πετάω τριάντα του μηνός, αλλά πότε γυρίζω άγνωστο. Μπορεί και να επιστρέψω τον Ιούλιο. Θα δούμε πώς θα πάει...»

«Δεν κάθεσαι για πάντα, λέω εγώ. Τι θέλεις να γυρίσεις;»

«Γιατί; Μήπως είναι καλύτερα εκεί; Και έπειτα, να κάτσω τι να κάνω;»

«Έλα μου ντε», κατέληξε σιβυλλικά και αναστενάζοντας επέστρεψε το βλέμμα του στο χαμογελαστό τοπίο του Πηλίου.

Το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Προσπάθησα, στ' αλήθεια, δηλαδή, αλλά δεν τα κατάφερα. Η ώρα περνούσε βασανιστικά κι εγώ σκεφτόμουν πως σε λίγο θα ξημέρωνε και θα με εκτελούσαν. Όταν κάποια στιγμή μου φάνηκε πως ένιωσα τον ύπνο να με πλησιάζει, άρχισε τότε να βράζει το τηλέφωνο και οριστικά τον έδιωξε μακριά μου.

«Έλα, ρε! Κοιμάσαι; Είναι έξι ακριβώς. Θα έρθεις να με μαζέψεις;»

Ο Γεώ περίμενε έξω από το σπίτι του.

«Πως είσαι έτσι;» είπε μόλις με αντίκρισε.

Πρώτη φορά θα ασκούσα τα καθήκοντά μου ως δικαστικός αντιπρόσωπος τόσο αζύριστος και τόσο στραπατσαρισμένος.

Πήραμε καφέδες και νερά από ένα μαγαζί στην Αναλήψεως κι αρχίσαμε να ανηφορίζουμε την Κύπρου.

Το εκλογικό μας τμήμα βρισκόταν στην πιο μίζερη, μικρή και σκοτεινή τάξη που έχω δει ποτέ μου. Από την εφορευτική επιτροπή ήρθε μονάχα ένας και έτσι αναγκάστηκα να δανειστώ έναν ακόμα από τους διπλανούς. Ευτυχώς ήταν και οι δυο τους πολύ εργατικοί και πρόθυμοι και έτσι τελικά τα καταφέραμε. Επίσης ο Φίλιππος, παλιός συμμαθητής και φίλος μας, που είχε φροντίσει από πριν να είναι εκπρόσωπος του κόμματός του στο τμήμα μας, αποδείχθηκε μια μηχανή που παρήγαγε ακούραστα πακέτα από ψηφοδέλτια. Και γενικά το κλίμα ήταν σχεδόν οικογενειακό, ενώ το one man show του Γεώ με έκανε να λησμονήσω την κούραση και την ανησυχία μου.

Προβλήματα ουσιαστικά δεν είχαμε. Τρεις-τέσσερις καμένοι ψηφοφόροι που θέλησαν να ασκήσουν επιδεικτικά το αναφαίρετο και ιερό καθήκον τους χωρίς να μπουν στο παραβάν, τους έβαλα στην τάξη με το ζόρι.

«Η ψηφοφορία είναι υποχρεωτικά μυστική, κύριε. Όσο κι αν θέλετε εσείς να μάθουμε την ψήφο σας, εμείς δε θέλουμε στ' αλήθεια να την δούμε.»

Έτσι όπως ανδροκρατούνταν η εφορευτική μου επιτροπή, τα σεξιστικά σχόλια

δεν έλειψαν καθόλου, ενώ όλοι τους γκρινιάζαν διαρκώς που όλες οι καλές οι γκόμενες πήγαιναν σε άλλες τάξεις να ψηφίσουν.

Οι ψηφοφόροι μου φάνηκαν πιο τρελαμένοι από ποτέ. Ιδίως οι νεότεροι. Ένας πιτσιρικάς με πλησίασε δειλά και με ρώτησε όσο μπορούσε χαμηλόφωνα:

«Συγγνώμη! Ξέρετε, ψηφίζω για πρώτη μου φορά. Μπορείτε, μήπως, να μου εξηγήσετε τι ακριβώς πρέπει να κάνω;»

Η ερώτηση, το ύφος του, ακόμα και τα σημάδια της ακμής στο πρόσωπό του σχεδόν με πανικόβαλαν. Του τα είπα όλα, όσο γινόταν πιο κατατοπιστικά. Εντάξει, δεν είχε να λύσει και καμιά τριτοβάθμια εξίσωση. Ωστόσο, ο νεαρός ζητούσε συνεχώς διευκρινήσεις.

«Και που 'σαι», πετάχτηκε ένας εξυπνάκιας από πίσω του. «Βάλε σταυρό δίπλα στο όνομα του υποψήφιου! Μην πας και κάνεις like!»

Είμαι απολύτως σίγουρος πως ένα από τα τρία άκυρα που βρήκαμε μετά στην καταμέτρηση ήταν μάλλον δικό του.

Μία η ώρα ήρθε ο Σπύρος να αντικαταστήσει τον Γεώ, αλλά αυτός παρέμεινε μαζί μας τελικά, αφού γούσταρε αφάνταστα την όλη φάση γενικά και δεν έλεγε ούτε στιγμή να ξεκολλήσει.

Με δύο γραμματείς στην καταμέτρηση, όλα κύλησαν γρήγορα. Σφραγίσαμε, υπογράψαμε, στείλαμε τα τηλεγραφήματα και φύγαμε καλπάζοντας να δούμε κατά πόσο το εξωφρενικό αποτέλεσμα της κάλπης μας συνέπιπτε με αυτά της επικράτειας.

Έντεκα η ώρα ήδη βρισκόμασταν όλοι μαζί στην Ποδηλάτισσα με ένα ποτό στο χέρι.

«Πως πήγε;» με ρώτησε ο Δημήτρης, όταν έφτασε.

«Οι τελευταίες μέρες της Πομπηίας», μηχανικά και αυθόρμητα του απάντησα.

Διψούσα κι εσείς μου δώσατε νερό.

Πεινούσα και μοιραστήκατε μαζί μου το φαί σας.

Γελούσα σα χαζός κι εσείς να κλάψω μου δώσατε αφορμές.

Έκλαιγα όσο μπορούσα πιο σοφά κι εσείς μου δώσατε αιτίες να γελάσω.

Κουράστηκα κι εσείς μου είπατε, «Πέσε μικρέ να κοιμηθείς!

Κι όσο κοιμάσαι, εμείς θα σου κρατάμε το τιμόνι».

Κι έπεσα τότε και κοιμήθηκα. Κι όνειρο είδα, λέει, εσάς το πλοίο μου να ρίχνετε στα βράχια.

Τώρα που ούτε για τους καλούς δεν περισσεύει η καλοσύνη σας.

Τώρα που ούτε τους κακούς δεν τους τρομάζουν οι απειλές σας.

Τώρα που εγώ το έργο ετούτο το βαρέθηκα.

Τώρα που άλλους ήρωες, άλλους ηθοποιούς θέλω μες στην επόμενη σκηνή να βάλω.

Τώρα να δω τί άλλο πια θα σκαρφιστείτε, παλιοτόμαρα!

(ποίημα αγνώστου, εγγεγραμμένου στους εκλογικούς καταλόγους του 138ου εκλογικού τμήματος του Δήμου Βόλου, δημιουργού, γραμμένο την Κυριακή 5 Μαΐου, επί της επιφάνειας ανασυρθέντος από τα βάθη της κάλπης ψηφοδελτίου, το οποίο εκρίθη δυστυχώς ως άκυρο)

Η άλλη ιστορία

Κάθε χρόνο, από το 2000 που τέλειωσα επιτέλους τις σπουδές μου, πηγαίνω για λίγες μέρες στην Αθήνα διακοπές τον Αύγουστο. Συνήθως πάω μόνος μου και επιλέγω ειδικά τις μέρες που η πρωτεύουσα αδειάζει. Το ξέρω πως ακούγεται παράξενο, αλλά πρώτον πιστεύω πως η Αθήνα είναι –ακόμα– το ομορφότερο νησί και δεύτερον νομίζω πως ειδικά το κέντρο της είναι το μόνο μέρος σε ολόκληρη τη χώρα που μέσα στον Δεκαπενταύγουστο μπορεί κανείς να ησυχάσει. Κατά τον ολιγοήμερο αυτόν αθηναϊκό μου παραθερισμό, φροντίζω κάθε χρόνο να παίρνω τις βασικές τουλάχιστον αποφάσεις σχετικά με το τι επιθυμώ και τι σκοπεύω να κάνω το χρόνο που ακολουθεί. Και πάντα, εννοείται, πέφτω μέσα.

Κάπως έτσι βρέθηκα στις 14 Αυγούστου του 2010 να πίνω μόνος μου ποτά στο μόνο μπαρ που βρήκα ανοιχτό στην παραλία της Μαβίλη. Και εκεί, λιγάκι κρυφακούγοντας την αλλοπρόσαλλη συζήτηση των διπλανών, λιγάκι ρίχνοντας κλεφτές ματιές στα κύματα της λεωφόρου, άξαφνα πήρα την απόφαση να πάω στο Παρίσι.

Επέστρεψα στο Βόλο την επόμενη και ουσιαστικά ξεκίνησα να ετοιμάζω τη φυγή μου. Όρισα περίπου την ημερομηνία αναχώρησης στην εβδομάδα μετά τις επικείμενες Δημοτικές και Περιφερειακές, με την ελπίδα μπας και διοριστώ ξανά και πάρω μαζί μου τα λεφτά της ειδικής αποζημίωσης, αλλά η τύχη μου είχε για ακόμα μια φορά σκαρώσει τα δικά της σχέδια για μένα.

Τελικά στις εκλογές αυτές όχι μόνο δε διορίστηκα, αλλά έκανα και αίτηση εξαίρεσης λόγω υποψηφιότητας. Και να με λίγα λόγια πως προέκυψε αυτή η ιστορία:

Είναι απόγευμα Παρασκευής, την τελευταία βδομάδα του Σεπτέμβρη. Είμαι στο μαγαζί της αδερφής μου και παριστάνω τον φαρμακοποιό, ρόλος

που άλλωστε με έχει αναδείξει. Χτυπάει το τηλέφωνο. Άγνωστο νούμερο. Στατιστικά άγνωστα νούμερα απόγευμα Παρασκευής δεν είναι για καλό συνήθως. Διστάζω, μα τελικά το απαντώ.

«Παρακαλώ;»

«Ο Γιάννης ο Αντάμης;»

«Ο ίδιος!»

«Γιάννη, γεια σου! Τι κάνεις; Είμαι ο Μαργαρίτης Πατσιαντάς, ο υποψήφιος δήμαρχος. Μπορώ για λίγο να σε απασχολήσω;»

Και κάπως έτσι μου έγινε η πρόταση κι εγώ, αμήχανος πολύ και αιφνιδιασμένος, ζήτησα δύο μέρες για να το σκεφτώ «κι από βδομάδα πάλι, αν θέλετε, μιλάμε». Μόλις δυο ώρες πιο μετά τον πήρα και του είπα «δέχομαι». Με ευχαρίστησε ο άνθρωπος και όλα τα υπόλοιπα είναι πια ιστορία.

Πέρασα το Σαββατοκύριακο μάταια προσπαθώντας να καταλάβω τι ήταν αυτό που μου 'τυχε. Τον ίδιο τον υποψήφιο το Δήμαρχο μόνο εξ όψεως τον ήξερα. Από τα άλλα τα μέλη του συνδυασμού, με κάποιους ένα «γεια!» το λέγαμε, αλλά ως εκεί - όχι σπουδαία πράγματα. Να με επέλεξαν για τη μαχητική μου παρουσία στο επάγγελμα, μοιάζει τουλάχιστον ανέκδοτο. Να θέλησαν να εντάξουν έναν άνθρωπο του πνεύματος στο ψηφοδέλτιό τους και το μυαλό τους να πήγε αυτόματα σε μένα, κι αυτό χλωμό μου ακούγεται. Ως άνθρωπο του οιοπνεύματος, εντάξει, με ήξεραν ήδη αρκετοί, αλλά μη τρελαθούμε, δεν ήμουν κι ο Μπουκόφσκι - άσε που τον Μπουκόφσκι, συνδυασμός που τον στηρίζει ο Σύριζα, μάλλον δε θα τον κυνηγούσε. Να με είχαν για αριστεροκουλτουριάρη γενικά, αυτό είναι μάλλον πιθανό, αλλά και πάλι σε τι κόσμο πίστεψαν πως θα απευθυνθεί η υποψηφιότητά μου;

Και εκεί που όλα αυτά τα στριφογύριζα μέσα στο θολωμένο μου μυαλό, ήρθε ένα δεύτερο τηλέφωνο κι εκεί τα είδα όλα.

«Παρακαλώ;»

«Ο Γιάννης ο Αντάμης;»

«Ο δίδυμος αδερφός του. Ποιος τον ζητάει, παρακαλώ;»

«Από το γραφείο του κύριου Σκοτεινιώτη σας καλώ...»

«Παιδιά, φτάνει η πλάκα! Αρκετά! Δεν είναι πια αστείο.»

«Τι είπατε; Δε σας καταλαβαίνω... Σας παίρνω για να σας πω ότι πολύ θα θέλαμε να σας είστε υποψήφιος με τον συνδυασμό μας.»

«Δε σας ακούω. Πάρτε το μηδέν!»

«Ναι; Με ακούτε; Πείτε μου! Θα σας ενδιέφερε...;»

«Τι λέτε τώρα; Φόνο θα έκανα! Μα ξέρετε, ήδη έχω κλείσει σε άλλο μαγαζί για φέτος το χειμώνα.»

Έκλεισα το τηλέφωνο. Το απενεργοποίησα. Έβγαλα την κάρτα, την κατάπια. Πέταξα τη συσκευή στον κάδο ανακύκλωσης και έπεσα για ύπνο.

Κι ενώ από τη μία προσπαθούσα να βρω κάποια εξήγηση για το πώς έγινα έτσι, στα ξαφνικά, τόσο αγαπητός και περιζήτητος, από την άλλη έπρεπε να «απολογηθώ» στους φίλους μου, πώς έγινε και δέχτηκα την πρόταση του Πατσιαντά με τόση ευκολία.

«Καλά, εσύ δεν ετοιμάζεσαι να φύγεις στα Παρίσια;»

«Ε και λοιπόν. Εσείς δεν είστε που μου λέγατε να το ξανασκεφτώ; Εσείς δεν πολεμούσατε τη γνώμη μου να αλλάξω; Δε λέγατε, πως θα μελαγχολήσω εκεί στην ξενιτιά; Πως θα μου λείψουν τα τσίπουρα, το Posh, το POCO-PICO; Ιδού, λοιπόν! Σας δίνετε η δυνατότητα: ψηφίστε με να μείνω!»

Έτσι άρχισα πολύ δυναμικά την προεκλογική μου εκστρατεία. Και ενώ δεν είχα ιδέα στην αρχή τι έπρεπε να κάνω, σύντομα το πήρα πολύ πατριωτικά και ειδικά όταν κατάλαβα τι έπαιζε με τους συνδυασμούς των άλλων, παθιάστηκα και ούτε καν να σκέφτομαι δεν ήθελα πως πρόκειται να χάσω.

Όχι πως πριν δεν είχα τις απόψεις μου σε σχέση με τα θέματα της πόλης. Τα πεπραγμένα των προηγούμενων δημοτικών αρχών συχνά με είχαν εκνευρίσει και οι υποσχέσεις τώρα των επικρατέστερων στ' αλήθεια με τρομάζαν. Είκοσι χρόνια παρακολουθούσα στωικά την αρπαχτή και την κακογουστιά να επελαύνουνε στην πόλη μου, όπου ο αρμονικός συνδυασμός μπετόν, βουνού και θάλασσας όλους τους γοητεύει. Είκοσι χρόνια έβλεπα κάποιους αλήτες να μου κλέβουνε την πόλη μου και από πάνω να μου πουλάν την αλητεία για ανάπτυξη και αυτό που έκανα ήταν μονάχα να γκρινιάζω. Τώρα που μου δινόταν, έστω και έτσι, από το πουθενά, η ευκαιρία να πω δυο-τρία πράγματα, πώς να την αγνοήσω;

Έτσι, όχι μονάχα δέχτηκα την πρόκληση, αλλά πωρώθηκα με την ιδέα γενικά και άρχισα να υπερασπίζομαι με πάθος την ανωτερότητα των «Δρόμων της Συνεργασίας».

«Από τότε έγινες Σύριζα εσύ;» οι φίλοι με πειράζανε.

«Από την προηγούμενη Παρασκευή το απόγευμα», εγώ τους απαντούσα.

Αποκορύφωμα της προεκλογικής δραστηριότητάς μου υπήρξε η εμφάνιση την Πέμπτη πριν τις εκλογές σε μία πρωινή εκπομπή σε κάποιο από τα Ραδιόφωνα της πόλης. Η δημοσιογράφος φάνηκε από την αρχή πως ήθελε να κάνουμε μια χαλαρή συζήτηση για τα βιβλία, για τέχνη γενικά, για τον καιρό και άλλα τέτοια ακίνδυνα. Εγώ, ωστόσο, γύριζα συνέχεια την κουβέντα ξαφνιάζοντας την μάλλον που είχα μάθει μέσα σε τόσες λίγες μέρες τόσα πολλά και νέα πράγματα του κόσμου των μεγάλων.

Το βράδυ, όταν συνάντησα τον Πατσιαντά στο εκλογικό μας κέντρο, μου φάνηκε λίγο ενοχλημένος. Κι ύστερα έσπαγα το κεφάλι μου να βρω μήπως και είπα τελικά καμιά τρελή ασυναρτησία στον αέρα.

Γενικά, δε μπορώ να πω ότι είχα ενθουσιαστεί με τη μορφή του προεκλογικού αγώνα που είχαμε επιλέξει ως συνδυασμός. Μου δίνανε λιγάκι την εντύπωση πως δε μας ένοιαζε και τόσο να κερδίσουμε, αλλά πως είχαμε ως στόχο να πιάσουμε απλώς ένα ποσοστό αξιοπρεπές, κάτι ανάμεσα σε εκείνο που είχε συγκεντρώσει το κόμμα που επίσημα μας υποστήριζε στις τελευταίες εκλογές και σε αυτό που τώρα πια του δίνανε οι δημοσκοπήσεις.

Πάντως, ο συνδυασμός μας απαρτιζόταν από πρόσωπα σε γενικές γραμμές μαχητικά και αξιόλογα, με εμπειρία στα κοινά αναμφισβήτητη. Και ειδικά, αν έκανε κανείς τη σύγκριση με αυτούς που είχαν μαζευτεί στα άλλα ψηφοδέλτια, εμείς θα του φαινόμασταν –εντάξει, βγάζω τον εαυτό μου απ' έξω- επιτροπή σοφών, για να μη πω τίποτα άλλο γραφικότερο.

Και κάπως έτσι φτάσαμε μια μέρα πριν τις εκλογές και τότε ξαφνικά εξαφανίστηκε όλος ο ενθουσιασμός μου. Πρωί-πρωί με πήρε η αδερφή μου και με ξύπνησε:

«Γιάννη, που είσαι; Με ακούς; Πέθανε ο παππούλης!»

Την Κυριακή αυτών των εκλογών έμελλε να τη θυμάμαι τελικά ως μία μέρα θλίψης και απώλειας. Ελάχιστα ασχολήθηκα με το αποτέλεσμα της κάλπης και μόνο αργά το βράδυ πέρασα μια βόλτα από τα γραφεία του συνδυασμού, όπου και επικρατούσε προβληματισμός ως προς το τι θα κάνουμε στις επαναληπτικές μετά από μια βδομάδα. Κάποιος γελοίος συνυποψήφιος μου, που είχε μάθει τα δυσάρεστα, μόλις με είδε, έσπευσε να με συλλυπηθεί:

«Τι κρίμα! Έχασες και την ψήφο του...»

Μου ήρθε να του δώσω κουτουλιά, αλλά ευτυχώς κρατήθηκα.

Η αλήθεια είναι πως τον παππού τον περιμέναμε, μα όσο και να έχει κανείς προετοιμαστεί για το κακό κοιτάζοντάς το σιγά-σιγά να πλησιάζει, ο θάνατος τόσο αγαπημένων προσώπων κοντινών κάνει όλους αυτούς τους λογικούς συλλογισμούς να ακούγονται γελοίοι. Και ο παππούς μου –πατέρας της μητέρας μου- ήταν για μένα άνθρωπος πολύ σημαντικός, που βρέθηκε σε ολόκληρή μου τη ζωή στο πλάι μου και έφυγε χωρίς καλά-καλά να τον γνωρίσω.

Τη δεύτερη Κυριακή ψήφισα για πρώτη μου φορά λευκό, αρνούμενος να μπω στο δίλημμα να επιλέξω ανάμεσα στους δυο υποψήφιους δημάρχους. Ουσιαστικά από την Δευτέρα μετά τις πρώτες εκλογές είχα ήδη αρχίσει να φτιάχνω τις αποσκευές μου. Όσο πλησίαζε η μέρα της αναχώρησης, το κέφι μου επέστρεφε και τώρα πια ήμουν σε θέση να απαντήσω στα πειράγματα των φίλων αναλόγως.

«Α, ώστε φεύγεις τελικά; Και όπως όλοι οι σωστοί αυτοεξόριστοι, πηγαίνεις στο Παρίσι...»

«Καλά, δεν πάω μακριά. Και μην ανησυχείτε! Αμέσως μόλις καταλάβετε το σφάλμα σας, δεν έχετε παρά να με καλέσετε κι εγώ θα επιστρέψω.»

Οι εκλογές της 6ης Μαΐου τελικά ούτε από την έκρηξη του Βεζούβιου συνοδεύτηκαν μα ούτε και σε σχηματισμό κυβέρνησης οδήγησαν. Έτσι, όπως ήταν φυσικό και όπως και το Σύνταγμα προβλέπει, προκηρύχθηκαν σχεδόν αμέσως νέες εκλογές για τις 17 Ιουνίου. Αυτή θα είναι και η πρώτη μου φορά, από τότε που ενηλικιώθηκα κι απέκτησα πλήρη πολιτικά δικαιώματα, που δε θα συμμετάσχω σε διαδικασία εκλογική ούτε ως ψηφοφόρος. Έχω, άλλωστε, κανονίσει το ταξίδι αυτό από καιρό και ήδη έχω βγάλει εισιτήρια. Κι έπειτα, δεν ξέρω πότε θα μου δοθεί ξανά η ευκαιρία να εκθέσω τις εμμονές μου στην αλλοδαπή. Να δω τι γνώμη έχουν οι ξένοι άνθρωποι για τα κολλήματά μου.

Φαντάζομαι πως θα μπορέσω να παρακολουθήσω τα ερήμην μου αποτελέσματα μέσω του διαδικτύου, πίνοντας μπύρες σε κάποιο μαγαζί στη Μαλασάνια. Και μάλιστα δεν αποκλείεται να κάτσω και να γράψω ακόμα ένα κεφάλαιο με αυτές τις από απόσταση εκλογικές μου εντυπώσεις. Δεν ξέρω αν θα πάρω μέρος ξανά ως αντιπρόσωπος της δικαστικής αρχής σε εκλογές. Καλά-καλά δεν είμαι και απολύτως σίγουρος ότι θα γίνουν πάλι στη χώρα μου εκλογές, έτσι τουλάχιστον όπως τις ξέρουμε ως τώρα. Ένα μονάχα πράγμα μπορώ με βεβαιότητα να πω: Η μηχανή του πολιτεύματός μας έχει πια από καιρό χαλάσει και θέλει επείγοντως φτιάξιμο.

Και επειδή ήδη έχουν εμφανιστεί πολλοί επίδοξοι μηχανικοί, που ισχυρίζονται πως ξέρουν τη δουλειά καλά και –ποιος θα τολμούσε να αμφιβάλλει άλλωστε;- πως πιάνουνε τα χέρια τους, φοβάμαι μήπως ο κυρίαρχος λαός εμπιστευτεί ξανά το λάθος συνεργείο. Όχι πως είμαι εγώ ο ειδικός να καταλάβω ποιος είναι ο πιο κατάλληλος να αποδείξει για ακόμα μια φορά πόσο στ' αλήθεια μπάζει από παντού αυτός ο ηλίθιος αφορισμός περί αδιεξόδων στη δημοκρατία μας. Όμως, με το φτωχό μου το μυαλό, έχω για την ώρα καταλήξει πως γενικά ετούτες οι δουλειές δε γίνονται ποτέ διά της αναθέσεως και πως οι λύσεις για τα προβλήματα αυτά καλύτερα είναι να αναζητηθούν σε αυτό που λέμε «φτιάξ' το μόνος σου!».

Το παρόν αφού συντάχθηκε, αναγνώσθηκε, βεβαιώθηκε και υπογράφεται ως εξής:

ο πρόεδρος της εφορευτικής επιτροπής

Γιάννης Αντάμης
Βόλος, Μάιος 2012

Στον Στέλιο

φωτογραφίες : Γιάννης Γεωργιάδης

Οι τελευταίες εκλογές στην Πομπηία, ©Γιάννης Αντάμης, Dreamtigers